

ZDVIHNĚTE SE VĚČNÉ BRÁNY

CECIL duCILLE

Chvála Pánu. Otče, děkujeme Ti za tvou přítomnost dnešního večera. Děkujeme Ti, že jsi shromáždil svůj lid na tomto místě s jedním cílem, jedním srdcem a jedním záměrem, abychom slyšeli Tvůj hlas. Pane, prosíme Tě, požehnej nám svým slovem a naplň každé srdce novým životem a čerstvou energií shůry. Halelujah. Dej, ať to slovo je Duchem a životem Tvému lidu, tak abychom všichni odcházeli s vděčností za Tvou přítomnost. Dáváme se Ti do rukou, Bože, a prosíme Tě, aby se děla Tvoje vůle. Halelujah. Chvála Pánu. Děkujeme Ti, že jsme se takto mohli sejít.

Pán říká, že když se sejdeme v Jeho jménu, On je v našem středu a požehná nám. Kdybychom se sešli z jakéhokoli jiného důvodu, než abychom se zabývali Božím slovem a tím, co nám Pán chce říct, pak by to nebylo v Jeho jménu. Jeho jméno je Jeho charakter. Když jsme se tu dnes sešli, vnímal jsem nás jako kněze, kteří ve svatyni přicházejí ke stolu připravenému k jídlu, leží na něm chleby a maso z obětí, které přinesli. Děkujeme Bohu za Jeho stůl.

Věříme tomu, že se nacházíme v době svatební hostiny a že v tomto čase se musí stát různé věci. Musíme získat určitou potravu. Bůh musí posílat energii, zvláštní sílu, kterou posílí nevěstu vůči temnotě, která má přijít. Jsme totiž na prahu noci, jakou svět zatím neviděl. V tom čase na nás sestoupí temnota, a nejen na nás jako na lid a církve, ale na svět jako celek. A jediným světlem, jedinou nadějí a silou bude zůstat součástí Božího lidu.

Z toho důvodu stojím dnes tady, nepřišel jsem jako evangelista, který hledá shromáždění. Jsem tady, protože mě Bůh poslal. Povolal mě z mé země, z mého domova, od všeho, čím jsem žil a co jsem miloval, abych jezdil a hlásal Božímu lidu: „Tak praví Pán...“ Modlím se, aby duch Boží předal slovo, které pro nás má. Já jsem jen nádoba. Jsem tady, protože vím, že mi Bůh řekne, co přesně mám říkat. A tak tady před vámi dnes stojím. Kdybych si nejdřív musel něco nastudovat, abych vám měl

co říct, nedělal bych to. Nejsem takový typ člověka, nejsem rozený kazatel, jsem jím jen proto, že mě Bůh poslal. Chvála Pánu.

Příprava se
musí dít
v chrámu.

Dnes mi přichází, abych vás vzal do Písma, které mi Bůh mluví. Začneme Žalmem 24 od 7. verše.

„Pozdvihnětež, ó brány, svrchků svých, pozdvihnětež se vrata věčná, aby vjíti mohl král slávy. Kdož jest to ten král slávy? Hospodin silný a mocný, Hospodin udatný válečník. Pozdvihnětež, ó brány, svrchků svých, pozdvihněte se vrata věčná, aby vjíti mohl král slávy.“ (Ž 24,7–9)

Slovo pro dnešní večer je „pozvedněte“, „pozvedněte svrčky svých bran“. Chvála Pánu. Něco na tom je. Vnímám, že se na nás žene velká bouře. A vidím Boha pospíchajícího před ní, volajícího na svůj lid:

„Připrav se!“ „Připrav se!“ „Připrav se!“ „Připrav se!“

Vidím také lid, který neví, jak se připravit. Někteří lidé jsou zmatení a pobíhají kolem. Běhají sem a tam a doufají, že nějakým způsobem najdou určitý návod, jak by se mohli připravit. Ale Bůh nám dneska říká:

„Příprava se musí dít v chrámu.“

Když přichází bouře, zabedníme většinou okna zvenku, ale Bůh říká: „Musíte být silní uvnitř. Nevěsta se musí posilnit, protože o půlnoci musí porodit.“

Chvála Pánu. Pojdme se podívat na to Písmo. Bůh říká: *„Pozdvihnětež, ó brány, svrchků svých,“* a mluví k věčné bráně. Co to je za bránu, že je věčná? Amen. Vím jen o jedné bráně, která je věčná, a to je brána naší duše, protože nám Bůh dal věčný život. Říká:

„Chci, abyste se naučili otvírat brány svojí duše mně.“

Zatímco ne všichni vědí, jak se otevřít Bohu, občas se stává, že se otvíráme jeden druhému. Amen. Někdy se otevřete nesprávné osobě, dostanete ránu a skončíte zranění. Ale Bůh dneska říká:

„Chci, aby se moje děti začaly učit otvírat se mně.“

Dejme tomu, že jsou chvály, ale vy se neotevřete. Nebo jen docela malinko, že těmi dveřmi sotva nakouknete. Ne tak, že byste je otevřeli dokořán a nechali proud od Boha plynout dovnitř, protože kdykoli Bůh

vejde, prolomí se. Bůh chce, aby se Mu Jeho lid naučil otvírat. Halelujah. Naučte se otvírat, aby Bůh mohl vejít.

Možná si řeknete: „Ale já už Boha mám. Mám krev Ježíše Krista. Mám křest Duchem svatým. Tak co ještě?“

Bratře, když se otevřeš Bohu, zjistíš, že to, cos měl až do teď, nebylo nijak zvlášť mnoho. Můžeš dostat mnohem víc, a čím víc od Boha dostaneš, tím víc budeš chtít, uvidíš. Je to princip. Není to zvláštní, že čím více z Boha máte, tím víc chcete? Tím pádem lidé, kteří mají nejméně, jsou ti, kteří od Boha víc nechtějí.

„Mám to.“ Lidé, kteří říkají „mám to“, jsou ti, kteří nemají mnoho.

Víte, nerad slyším, když lidé říkají, že jsou „naplnění Duchem“ namísto „pokřtěni Duchem“. Křest Duchem svatým a naplnění Božím duchem jsou dvě různé věci. Kdykoli vás duch Boží naplní, přetéká. Halelujah. Když je někdo naplněn Duchem, poznáte to tak, že přetéká. Amen. Křest do Ducha je samozřejmě moment, kdy do vás poprvé vstupuje Duch svatý, a od té doby už Bůh nepracuje zvnějšku, ale uvnitř. Okamžik, kdy do vás vstoupí Duch svatý, je křest Duchem svatým. Když vás pomazává, pomazává vás k něčemu konkrétnímu. Naplní vás jako nádobu a pak přijde jiný čas, kdy vy sami budete chtít, aby vás duch Boží naplnil znovu, protože vás zrovna v té chvíli nepomazává. A on vás pomaže, naplní vás, až budete přetékat. Chvála Pánu. Takže máme naplnění a křest duchem Božím.

Dnes večer mluvíme o tom, že chceme mít plnost toho, co Bůh připravil pro církev. Amen. Bůh nám slíbil, že v nás bude chodit a mluvit. Najděme si to. Je to v Jeremiáši 31,31.

„Aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž učiním s domem Izraelským a s domem Judským smlouvu novou. Ne takovou smlouvu, jakouž jsem učinil s otci jejich v ten den, v kterýž jsem je ujal za ruku jejich, abych je vyvedl z země Egyptské. Kteroužto smlouvu mou oni zrušili, a já abych zůstatí měl manželem jejich? dí Hospodin. Ale tatoť jest smlouva, kterouž učiním s domem Izraelským po těchto dnech, dí Hospodin: Dám zákon svůj do vnitřností jejich (tedy do vašeho srdce nebo duše), a na srdci jejich napíši jej; i budu Bohem jejich, a oni budou mým lidem.“
(Jer 31,31–33)

Halelujah. Aby člověk mohl znát Boha, musí být pokřtěn Duchem svatým. Když přijmete Ježíše jako svého spasitele, jste spaseni. Ale abyste Boha opravdu poznali, musíte mít křest Duchem svatým, a teprve když ho máte, začne ve vás růst. Víte, proč přišel Duch svatý? Duch svatý přichází, aby v nás zplodil Krista. Věřte mi, je to tak.

Vzpomínám si, jak nás v letniční církvi učili, že Duch svatý přišel proto, aby nám dal moc ke svědectví. Ne, ne. To je vedlejší efekt. To je vedlejší efekt toho, když máte Ducha svatého. Jestliže máte Ducha svatého, musíte mít moc ke svědectví. Amen. Ale to není důvod, proč přišel. Přišel proto, aby v nás byl zplozen Kristus, tak jako je v matce počat zárodek. Aby v nás byl zformován Kristus, aby z nás vyšel a získal všechno. To je důvod, proč Bůh dal Ducha svatého, a pokud se mu nepoddáme, pak nemůže být počato dítě, plod se nevyvíjí správně, je deformován, neroste, a my nemůžeme porodit.

Aby člověk mohl
znát Boha, musí
být pokřtěn
Duchem svatým.

Jinými slovy Bůh říká, že Duch svatý je tím jediným, co nás povede zpět k Bohu, tak jako Eliezer. Vzpomínáte si na Eliezera, Abrahamova služebníka? Jel pro Rebeku, posadil ji na velblouda a přivedl ji Izákovi. A to pro nás dělá Duch svatý, posadí nás na velblouda. Někdy to není úplně jednoduchá jízda, přece jenom nejedeme cadillacem, ale na velbloudím hrbu. Cítíme každý jeho poskok, ale on nás přivádí zpět k Bohu a na místo, kde budeme jako Ježíš Kristus. Je to zaslíbení, které Ježíš zvěstoval tři a půl roku.

Možná to zní zvláště, ale radši se mě na to zeptejte, než to zahodíte. Tak jako Ježíš sloužil tři a půl roku, bude církev, lid, Tělo sloužit tři a půl roku, skutečného tři a půl roku. Přesně tak jako Ježíš žil třicet let jako tesař (mluvil jsem o tom ráno), existuje lid, který bude žít a pracovat tady na zemi. Amen. Ale bude žít a pracovat, dokud nedojde duchovní zralosti. Ježíš Kristus dozrál, když Mu bylo třicet let, a Bůh Ho tehdy pomazal, dal Mu službu, a tak chodil tři a půl roku. Existuje církev, která musí dojít svého „Bar Mitzvah“ neboli třiceti let věku, a potom Bůh řekne: „To je můj syn, ve kterém se mi dobře zalíbilo.“ Tahle církev půjde a bude sloužit v temnotě soužení. Amen. Musí to být církev těch, kteří zvítězili. Ta církev nemůže být poražená, musí být vítězná. Chceme

se tedy dnes večer bavít o tom, jak být vítězem, jak se z nás stanou vítězové?

Pojďme se podívat zpět do Zjevení, ve 20. verši třetí kapitoly se píše:

„Aj, stojímť (já, Ježíš Kristus) u dveří, a tluku. Jestližeť by kdo uslyšel hlas můj a otevřel dveře, vejduť k němu, a budu s ním večeřeti, a on se mnou.“

„Aj, stojímť (já, Ježíš Kristus) u dveří, a tluku.“

Vzpomínám si na doby, kdy jsem kázal nevěřícím a říkal jsem: „Ježíš klepe na dveře vašeho srdce.“

To byla ale jenom jedna úroveň. My se dnes už pohybujeme na jiné úrovni a vidíme to v jiném světle. Ježíš Kristus stále klepe na dveře srdce věřícího, aby Mu mohl otevřít a aby ho Ježíš proměnil do své podoby.

Něco vám nakreslím. Když jsme dnes zpívali písničku *My jsme tím chrámem Božím*, byla v tom zvláštní energie. Kdybychom byli dostatečně duchapřítomní, přidrželi bychom se toho a zpívali bychom dál o Božím chrámu, protože o tom dnes Bůh mluví. My jsme Božím chrámem. A jako Boží chrám máme tři oblasti. Máme svatyni svatých, svatyni a vnější nádvoří.

Svatyně svatých představuje ducha, svatyně duši a vnější nádvoří tělo. Boží plán je, že v nás chce přebývat věčně, a proto máme věčné dveře. Bůh Otec, Bůh Syn a Duch svatý přicházejí do mého ducha a ten musí dávat život mojí duši. Když zavřu dveře své duše, nemá můj duch přístup do mojí duše. Když ale přijmu krev Ježíše a tato oblast se stane živou, tak se okamžitě otevřou dveře mezi mou duší a mým duchem, takže Duch svatý může skrze mého ducha sloužit mé duši.

Když už mluvíme o těch věčných branách, každý chrám má jednu vnější bránu, bránu do nádvoří stánku, pak dveře do stánku a oponu. Píše se, že když byl Ježíš Kristus vzkříšen, opona ve stánku se roztrhla napůl. Bůh říká, že když je duše vzkříšena, když vstoupí do Božího života, tak se tato opona rozestoupí doširoka a duch s duší se stanou jedním.

Rád bych vám vysvětlil něco ohledně ducha a duše. Duch člověka je vysoká energie. Neumím to jinak popsat. Duch člověka je vysoká energie. Duch svatý je vyšší energie. Ježíš Kristus je ještě vyšší energie a Bůh nejvyšší. Docházíme tedy k tomu, že je to obrovská moc, život,

který plyne skrze Krista a Ducha svatého, aby sloužil lidskému duchu a pozvedl ho z nízké úrovně, na kterou jej stahuje duše, a tu duši tělo. Když poslouchám Božího ducha, jsem vyzdvihován na vyšší úroveň, nebo mi to dovolte nazvat vyšší frekvencí. Tomu rozumíme, že, že něco v této místnosti může mít takovou frekvenci, že to neslyším. Tady je rádio, kdybych se odvážil zmáčknout knoflík a zapnout ho, vychrlilo by na nás hudbu a spoustu dalších věcí. Vycházely by z téhle krabičky, protože chytá jinou frekvenci než naše uši. Stíháte to?

Jak se
dostanu blíže
k Bohu? Co
pro to musím
udělat?

Mluvíme o Bohu. Bůh je na mnohem vyšší frekvenci, a to je důvod, proč tady Ježíše Krista nevidíme přirozenými očima, přestože je tady jistě přítomen. Je tady, ale prostě na jiné frekvenci. Říká, že je zde, aby nám požehnal a aby nám činil dobře. Je tady proto, aby pozvedl naše myšlenky na vyšší rovinu, tak abychom byli schopni porozumět Božím věcem a uviděli naše těla jako chrám živého Boha a místo přebývání všemohoucího Boha. Amen.

Andělé se Bohu stále klaní. Jeho moc je stále tak velká, že se musí před anděly zastiňovat. Podle Božího slova musí mezi ně a sebe klást oblak.

Jestli jste ještě nepochopili, o čem se bavíme, tak je to Bůh, který sestoupil na úroveň člověka. Bůh sestoupil, řekl: Způsobil jsem tělo... Tělo jménem Ježíš, ale uvnitř byl Kristus, sám živý Bůh ve fyzickém člověku. A tento člověk vstoupil na jinou rovinu. Řekl:

„Víte co, děti? Jdu pryč, ale připravuji vám místo, kam máte vstoupit místo mě a jít dál. Jednoho dne se budete pohybovat na stejné rovině jako já.“

Chápete to? Jsme lid, který se v duchovních věcech posouvá kupředu, do Boha. Jestli je tohle pravda, tak jak se dostanu blíže k Bohu? Co pro to musím udělat? Popravdě jediné, co musíte udělat, je věřit, důvěřovat Bohu, že to pro vás udělá. Ale musíte vědět, co chcete, aby Bůh udělal. Jinými slovy, jestliže věříte Božímu slovu, budete schopni se na něm postavit a požádat Boha, aby vešel a naplnil vaše bytí. Ujistěte se, že neposloucháte učení, které říká, že nemůžete být dokonalí. Moje učení je z Bible a Bible říká:

„*Bud'tež vy tedy dokonalí, jako i Otec váš nebeský dokonalý jest.*“
(Mat 5,48)

Vím, že nejsem dokonalý, ale nepochybuji, že budu. Amen. V tom se liším od jiných doktrín. Nejsem dokonalý a nejsem dokonalý proto, že jsem ještě na cestě, v procesu růstu do Boha. Ale vím, že když v tom růstu budu pokračovat, stanu se jednoho dne dokonalým. A vím, že Bůh určil den, kdy člověk projde skrz oponu. Totiž vím, že Bůh určil den, kdy se prolomí bariéra mezi duchem a duší člověka a že potom bude duše žít na rovině ducha.

Bratří Ježíše žádali: „Nauč nás modlit se.“ Co jim odpověděl?

Matouš 6,9–10: „...*Otče náš, který jsi v nebesích, posvět' se jméno tvé. Přijď království tvé.*“

Ale za co se to modlím? Modlíte se stále tu modlitbu – nebo už jste na ni moc vyspělí? Kdysi jsem byl s jednou skupinkou, kde byli lidé příliš vyspělí na to, aby se modlili modlitbu Páně. Říkali: „Oh, to je taková dětská modlitba, to je na mnohem nižší příčce než my.“

Ještě nejsme ani za první větou.

Matouš 6,10: „*Přijď království tvé. Bud' vůle tvá jako v nebi tak i na zemi.*“

Žádáme Boha, aby v nás vládl, tak jako vládne v nebi. Žádám Boha o to, aby převzal kontrolu nad mojí duší právě tak, jako má pod kontrolou nebe.

Něco vám osvětlím. Ačkoli často mluvíme o duši, mnozí lidé nechápou, co duše je. Duše, to je zaprvé mysl. Vím, že někteří lidé kážou, že mysl je duch, ale tomu já nevěřím, protože kdyby to tak bylo, byl by můj duch pěkně převrácený. Dokážu vám, že mysl není duch. Za chvíli si to najdeme v Písmu. Zadruhé to jsou emoce. Třetí částí je vůle a čtvrtou touhy. Vidíte ty čtyři části? Tyto čtyři oblasti vaší bytosti fungují na různých frekvencích. Jinými slovy se nacházejí na různých energetických hladinách. Vaše mysl může dodat energii emocím, takže když o něčem budete přemýšlet, můžete to zakusit, ačkoli to není realita.

Mysl je tak mocná, že „jak člověk přemýšlí, takový je“, říká Bible. (Př 23,7 – překlad KJV) A tak to je. Musíme si dávat pozor na to, co si myslíme. Ale ano! Třeba začnete o někom zle přemýšlet, všem se nám to už určitě stalo. Je to tak. Někdo vám něco udělá a vy o něm začnete

přemýšlet zle. Najednou se z něj ve vaší mysli stane zrůda a vy přemýšlíte a přemýšlíte a přemýšlíte, začnete na něj házet věci, které ani neudělal, ale vám je prostě jasné, že ten člověk je zrůda. To udělala vaše mysl. Ten člověk není žádná zrůda, pravděpodobně je jen obyčejný hříšník. Nebo naopak, když se do někoho zamilujete, někomu se to třeba přihodilo, stane se ta dívka najednou bohyní vznášející se ve vzduchu. Stále o ní přemýšlíte a přemýšlíte, až se dostanete do stavu, že když se dotknete její ruky, proběhne vám celým tělem vlna vzrušení. Stalo se vám to někdy? No možná nejste obyčejní smrtelníci, ale já vám říkám, že mysl je prostě podivuhodné zařízení. Je to existence, živá věc, jako každé živé stvoření.

Emoce. Jakmile si k něčemu vytvoříte vztah, budou se s vámi emoce snažit mávat. Amen. Dejme tomu, bratře, že máš rád tuhle kytaru. A pak někomu spadne na zem a tebe to zabolí. Už jste se s tím setkali? Stalo se vám to?

Bůh s námi jednal drsně a já Mu za to děkuji, i když mám stále v srdci takové citlivé místečko. Víte, měli jsme dům, starobylý dům, který otroci postavili možná už před třemi sty lety. Měl silné zdi a my jsme ho milovali, prostě jsme ho měli rádi. Byl tak pokojný, jak tam stál nad mořem, s výhledem na celý Karibik.

Mysleli jsme si: Opravíme si ho. Zvelebíme si ho, bude to náš dům, až půjdeme do důchodu. Tak jsme to plánovali. A všichni bratří k nám budou moct přijet. Byl to velký dům, měl sedm ložnic a jídelna byla tak velká jako tahle místnost, dokonce se do ní dalo zajet autem. Říkali jsme si: To bude krása!

Víte, co se stalo? V době, kdy jsme byli kázat tady, přišli vandalové a všechno vzali. Znáte to, máte doma spoustu vzácných drobností, které si schováváte. Vzali všechno, včetně Mavisiných svatebních šatů i se všemi volánky. Rád jsem jí říkával, aby si je vzala na sebe, a říkal jsem si, že si ji v nich jednou musím vyfotit.

Měli jsme tam všechno, svatební fotky, všechno, co jsme společně nasbírali. Všechny ty malé věci, které jsme si schovávali a které jsme měli rádi, nám ti lidé prostě sebrali. Nevynechali ani záchodovou mísu. Vytrhali ze zdí všechny dráty a rozebrali střechu. Probořili strop. Oddělali každý kousek dřeva. Vymlátili okna. Vytrhali podlahu. Ukradli nebo zničili všechno kromě zdí. Děkujeme Bohu za ty zdi. Pořád tam stojí. Halelujah.

„Bože, to Tys udělal. Ne vandalové, ale Ty sám.“

Chápete to? Všechny ty věci nám zabíraly místo v srdci a my jsme se jich neuměli vzdát. Neuměli jsme je odevzdat, a tak si je Bůh vzal. V takové situaci si uvědomíte, že vám nezbylo nic jiného než Ježíš. A že když máte Ježíše, máte právě všechno, co chcete. Všechny drobnosti, které si schováváme a ke kterým máme vztah, jsou, abych k vám byl upřímný, jenom zátěž. Vlastně nemají žádnou zvláštní hodnotu, kromě toho, že jste jim dali citovou hodnotu. Bůh říká svému lidu, aby si nechal pročistit emoce.

Jedna sestra kdysi na shromáždění vyprávěla, jak byla v Německu (byla Němka a bydlela v Německu), když přišli Rusové, nebo něco takového. Vyprávěla o tom, jak museli odejít a nechat tam všechno. Někteří lidé měli porcelán nebo stříbro, které se dědilo z generace na generaci. Roky si to předávali a pak to najednou museli opustit. Našli se lidé, kteří se snažili si to vzít s sebou, a zaplatili to životem. Potáceli se pod tou tíhou a často jim stejně něco upadlo, a nakonec je to umožnilo. Prý okamžitě zastřelili každého, kdo vybočil z řady. To jenom abyste si to uměli představit.

Bůh žádá tělo Kristovo, aby se zbavilo citových pout kromě těch, které by Ježíš Kristus měl ve svém duchu. Amen.

Vůle. Vůle je velmi zvláštní mechanismus. Pokud se rozhodnete získat tuhle židli, je to jako kdybyste měli kotvu nebo zámek, který na ni vložíte, a pak se té kotvy držíte a vše ostatní se jí podřídí, všechno. A jednoho dne tu židli získáte.

Kdysi jsem slyšel kázání jednoho evangelisty, který říkal:

„Vždycky jsem chtěl být rektorem univerzity. Vždycky jsem to chtěl dělat.“

Víte co? Když v sobě něco máte už od dětství, a zatím jste toho nedosáhli, pak dříve nebo později seberete všechnu moc, kterou vám Bůh dal, abyste toho dosáhli, protože ta vůle je ve vás zavřená od té doby, kdy jste byli ještě dítě, a bude tam, dokud toho nedosáhnete.

Bůh chce, abychom se vzdali své vůli výměnou za Jeho vůli. Amen.

Takže vidíme, že v naší duši existuje zámek a závora. Nevěřte tomu, že Duch svatý může jen tak přijít a procházet se ve vaší duši, jak se Mu zlíbí. Bůh vás tak nestvořil. A měl k tomu důvod. Stvořil nás se všemi

těmi zámky, závorami a branami proto, aby do lidské bytosti nemohl vstoupit žádný démon, dokud to člověk nechce.

Ted' jsou na řadě touhy. Ptal jsem se Boha:

„Pane, jak mám porazit d'ábla? Nejradši bych, abys mi dal baseballovou pátku, abych to mohl d'áblu natřít v jeho hře, tak aby na mně nic neměl.“

Ježíš Kristus řekl:

„*Jde kníže tohoto světa, ale nemá nic na mně.*“

Říkám: „Jak se na tohle místo dostanu já?“

A On mi řekl: „Po ničem netuž.“

Po ničem netuž. To znamená, že když po ničem netoužím, nemůžu být pokoušen, protože můžete být pokoušeni jen těmi věcmi, které chcete. Amen. Jak říkám, nemůžete mě pokoušet bramborami, protože je nemám rád. Halelujah. Bramborami mě prostě nemůžete pokoušet, protože to pro mě není pokušení. Ale někoho jiného by jimi bylo klidně možné pokoušet, protože ten dotyčný je třeba rád má. Pro d'ábla je tedy klíčové zjistit, co máte rádi. Dobře, dejme tomu, že to jsou brambory s výpekem. Dábel potřebuje přijít na to, co máte rádi, a když na to přijde, půjde s tím na vás a použije to jako pokušení.

Dábel nenašel nic, čím by mohl Ježíše pokoušet. Ježíš se postil čtyřicet dní a Bible říká, že jako každý smrtelník měl po takovém půstu hlad. Už jste někdy měli hlad? Je ostuda, že někteří z vás ještě nikdy neměli hlad. Nevíte, co znamená být hladový.

Já jsem to zažil. Postil jsem se dvacet jedna dní a musel jsem chodit do práce. V poledne jsem chodil domů, bylo to od mé kanceláře jenom přes ulici. Přicházel jsem domů a měl jsem hlad. Hlad, že by z toho jeden zešílel. Jako by ten hlad přerostl v šílenství. Šel jsem domů, a když jsem procházel brankou, zakolébal se přede mnou list. Měl jsem nutkání ho popadnout a nacpat si ho do úst. Musel jsem si chytit ruku, abych to neudělal. Když jsem zase odcházel, bylo u mě před domem přivázané tele. Někdo ho přivázel k mému plotu, aby se tam napáslo. Otočilo se ke mně zády a já jsem viděl pečínku. Bezděčně jsem vydechl a šel si kousnout. Musel jsem se držet. Vrátil jsem se domů a modlil jsem se. Pak už mi bylo lépe a mohl jsem jít do práce. To je skutečný hlad. Ježíš měl hlad a já věřím, že to byl tenhle druh hladu.

Když Mu satan řekl: „Vezmi kámen a proměň ho v chléb...“ věděl, že Ježíš je Bůh. „Ty jsi Syn Boží, můžeš udělat cokoli.“

A On mi řekl:
„Po ničem
netuž.“

Ježíš věděl, že může udělat cokoli, ale také věděl, že cokoli, co ďábel říká, je lež. Už vám ďábel někdy řekl pravdu? Ďábel k nám mluví různými způsoby a všechno je to lež. Víte, že ďábel cituje Bibli? A že když ji cituje, stává se z toho lež? Protože vidíte jeho záměr, totiž že vás chce podvést.

Slyšel jsem v rádiu nebo v televizi mnoho kazatelů, kteří verše z Bible vykládali tak, aby řekli určitou věc. To je lež. Nebylo to to, co chtěl říct Bůh. Ti kazatelé brali Boží slovo a obraceli ho v lež.

To se stalo, i když přišel satan za Evou: „Neřekl Bůh...?“

Je to lež. Ježíš to věděl a navíc Ježíš věděl, že by neměl svou duchovní moc používat na to, aby uspokojil svůj hlad. Bible říká, že když ďábla napomenul, přišli andělé z nebe a přinesli Mu chléb. Ano, andělé z nebe přišli, aby Mu sloužili. To slovo sloužit znamená přesně tohle, že přijde služebník a dá svému pánu jídlo, aby se najedl.

Chvála Pánu. V našich bytostech existují určité oblasti, kterým je potřeba věnovat více pozornosti. Předně si musíme hlídat, o čem přemýšlíme a jak přemýšlíme o lidech a věcech.

Dobře. Co kdyby někdo přišel a ušetřil mi ránu. Někdo by přišel, jednu vám vrazil a zranil vás. Proč to udělal? Začne se ve vás zvedat vlna hněvu. Přirozené je naštvat se. Ale naštvat se a vzkypět je strašně nízké, ten nejnižší bod, kam se člověk v tu chvíli může dostat. Protože to vám radí vaše přirozenost: Vrať mu to. Ať pocítí, jak se cítíš.

Amen. Duchovní člověk řekne:

„Co s ním je, že mě bije? To ďábel ho popouzí.“

Můžete se za toho člověka začít modlit. Duchovníma očima vidíte, že to ďábel způsobuje, že se chová nepatřičně. Najednou je to úplně něco jiného. Nemůžete se naštvat na nemocného člověka. Když víte, že ten člověk je nějakým způsobem nemocný, nemůžete se na něj naštvat a zmlátit ho, protože vám jednu vrazil. Musíte vědět, že s ním něco není

v pořádku, že je popouzen ďábly, a musíte se tomu postavit, udeřit na ty ďábly a toho člověka vysvobodit. Amen. Halelujah.

Když mám
v sobě ducha
sváru, okamžitě
hledám někoho
dalšího, kdo má
ducha sváru,
abychom se
spolu mohli
svářit.

Možná se s takovými situacemi setkáváme často, ale copak můžeme takhle zareagovat, když neovládáme sami sebe? Amen. Měli jsme své problémy, ale tehdy jsem to neuměl dělat lépe, byl jsem prostě pastorem. Můžete se mě na to pak zeptat, povyprávím vám to. Dělal jsem pastora a měli jsme tam jednu sestru, která pořád působila problémy. Když se potkala s jinou sestrou, začaly vyvádět. A tak si řekly:

„Pojďme za starším, ať nás rozsoudí.“

Přišly ke mně a jedna z nich povídá, co se stalo. Viděl jsem, kde měla pravdu. Viděl jsem, kde se mýlila. Pak povídala ta druhá. Viděl jsem, kde má pravdu. Viděl jsem, kde se mýlí. Obrátily se na mě a chtěly znát můj rozsudek.

„Nemyslíš, že mám pravdu?“

A druhá: „Nemyslíš, že mám pravdu?“

Tak jsem jim řekl:

„Podívejte, vím, o co se jedná. Tvůj démon se nesnese s jejím démonem.“

To celý případ uzavřelo. Obě brblaly, protože to samo o sobě napomenulo duchy, kteří v nich byli. Víte, že duchové se navzájem přitahují? Amen. Když mám v sobě ducha sváru, okamžitě hledám někoho dalšího, kdo má ducha sváru, abychom se spolu mohli svářit. Pokud mám ducha sváru, nebudu hledat někoho s duchem pokoje, kdo se se mnou hádat nebude, protože pak bych se cítil zahanbený. Když někoho zraňujeme a ten člověk nám to nevrací, jsme zahanbeni.

Každý člověk, který je puzen nějakým duchem, vždycky hledá někoho, kdo má stejného ducha, aby ho vyprovokoval. O čem mluvím? Říkám, že když tě, sestro, někdo prokleje nebo tě nějak zraní a tebe to vyprovokuje, znamená to, že máš stejného ducha jako ten člověk, který to

začal. Vím, asi se vám to moc dobře neposlouchá. Není to nic hezkého, ale je dobře to vědět. Měli byste se to naučit rozeznávat.

Bůh ve Zjevení 12,7 říká: „*I stal se boj na nebi...*“

Ne v tom Božím nebi. Ne v tom Božím, ale v našem nebi. Amen. Víte, co znamená slovo nebe? Místo Božího přebývání – a to je v nás. My jsme chrámem živého Boha. Amen. A Bůh by ten chrám rád vyčistil. Je to tak? Takže k tomu nebi:

Zjevení 12,7: „*...Michal a andělé jeho bojovali s drakem, a drak bojoval i andělé jeho.*“

Nechci teď zacházet moc do podrobností ohledně toho draka, ale jestli jste si všimli, píše se tu o „velikém ryšavém drakovi“. Abyste pochopili, jaký je rozdíl mezi drakem ryšavým a modrým nebo bílým, museli byste se podívat do Zjevení 6, do 4. verše, kam se spolu nepodíváme, jenom vám řeknu, že se tam píše, že ryšavý kuň zbavil zemi pokoje. Takže ryšavá barva poukazuje na to, že to je drak války a zkázy. Amen. Je o něm a jeho andělech řečeno:

„*Ale nic neobdrželi, aniž jest nalezeno více místo jejich na nebi.*“ (Zj 12,8)

Když si za „nebe“ dosadíme „Boží království“, porozumíme tomu trochu lépe. V Božím království probíhá boj. V nás probíhá boj. Nevládne v nás klid a mír, ale tak to má být, proto to musíme vybojovat. Bůh poslal Michaela a jeho anděly, aby za nás bojovali a dostali ty d'ábly z Božího království.

Dnes večer si klademe otázku: „Proč Bůh poslal Michaela?“

Uvědomujete si, kdo je Michael? Michael je jedním z nejvyšších archandělů v nebi. To znamená, že má k dispozici ohromnou moc, větší, než jakou si dovedeme představit. Je to anděl, kterému by stačilo pohnout prstem, aby byla zničena celá země. To je v moci tohoto anděla. Je to tak nesmírné, že to nedokážeme pojmout. Proč Bůh posílá takovou obrovskou moc, aby vyčistila církev nebo království Boží od hříchu? Protože satan v nás má hluboké kořeny. Protože i po tom, co nás Bůh spasil, co do nás přišel Duch svatý, aby v nás přebýval, se stále držíme zpátky a nedovolíme Božímu duchu, aby převzal plnou vládu nad Božím královstvím. Je to velký kus práce a část problému často tkví v rodinných duchách. V těch rodinných duchách, kterým říkáme naše povaha. Slyšíte mě?

Jednomu svému příteli jsem kdysi řekl:

„Bratře, nerozčiluj se, vykašli se na to. Prostě to nech být.“

A on mi odpověděl: „Ty žádáš Nora, aby ustoupil?“

Víte, co chci říct? Možná tady máme bratří z Irska a oni se taky neumějí vzdát. Víte, že všechny národy mají ten samý problém? Například my jsme zápasili jako smyslů zbavení na ulici, kdekoli, a nebylo přípustné prohrát, protože máme francouzskou a africkou krev. Neuměli jsme prohrávat, uměli jsme každého porazit a nad každým vyhrát. To v sobě lidé mají. Ale víte, co děláte? Otevíráte se tak démonům. Amen. Lidé někdy říkají, že jsou divocí proto, že mají zrzavé vlasy a tak dále. Ale to je součástí toho, co prohlašují démoni. A když tomu věříte, tak to tak taky je.

Satan vymyslel bibli. Semiramis a Nimrod, nebo jestli jim radši chcete říkat Ninus, bůh slunce, a Venuše. Zní to líp? Venuše nebo Afro-dita, to je ta samá osoba. Oni tedy napsali bibli a pojmenovali ji zvěrokruh. Zanesli tam, že každé lidské stvoření, které se narodí na svět, se narodí v určitém znamení zvěrokruhu. To znamení zvěrokruhu je satanův charakter, který byste podle něj měli mít. Amen. Takže v okamžiku, kdy to vyznáte, začnete se chovat jako ryba nebo beran nebo býk. Uvědomíte si, že se podle toho chováte, a že záměr, který satan má pro váš život, začne ve vašem životě nabývat podoby. Je to tak.

Účastnili jste se někdy seance nebo něčeho podobného? Víte, o čem mluvím? Víte, co vám taková kartářka vyčte? Čte vám budoucnost, kterou vám určil satan. To vám předloží, a když tomu uvěříte, stane se vám to. Ano, pokud tomu uvěříte, stane se vám to.

Bůh říká, že tohle všechno musíme zavrhnout. Zavrhnout zvěrokruh. Nejste žádná ryba ani beran, ani lev, nejste nic z toho. Jste Božími syny. A charakter, který budete mít, je charakter Krista. Proto podstata naší mysli musí vejít do Krista skrze Božího ducha, aby mysl Kristova vládla v naší mysli. A teď mi, bratři a sestry, povězte, jak se to stane, jakým způsobem převezme mysl Kristova vládu nad myslí vaší?

Pamatujte, mysl je duchovní částí mé osoby. Jakým způsobem sestoupí mysl Kristova do mojí mysli a převezme vládu natolik, že s ní má mysl splyne? Musím odmítnout svůj způsob přemýšlení. Jste schopni to udělat, bratří?

„Bože, přemýšlím tak a tak, ale odmítám to ve jménu Ježíše Krista. Dej mi svoje myšlenky. Dej mi, Bože, svoje myšlenky, odmítám myslet tak, jak je mi to vlastní.“

Mluvili jsme o archandělu Michaelovi a o tom, že nám pomáhá vyčistit chrám. Amen. To, že Bůh poslal takového mocného anděla, značí, že je to velká práce. Kdyby Bůh měl nějaký malý úkol, jako třeba posunout tuhle židli, poslal by malého anděla, aby to udělal. Amen. Bůh říká, že andělé jsou služební duchové pro – všimněte si – andělé jsou služební duchové pro nás, aby dělali to, co chceme, v Kristu.

Někteří lidé se snaží navázat kontakt s anděly a spojí se s těmi špatnými. Je těžké rozpoznat dobrého anděla od špatného, takže běžte vždycky radši za Ježíšem a On andělům přikáže. Duch svatý andělům přikáže, jediné, co musíte udělat, je říct Bohu. Existuje kniha, která se jmenuje *Angels On Assignment*. Radím vám, abyste ji vyhodili, pokud ji máte, protože nejsou žádní andělé, kteří by si hráli se psy nebo dělali něco podobného. *Angels On Assignment* je špatná kniha. Víte proč? Přečtěte si ji a poznáte to. Hned na straně 14, přímo uprostřed stránky je lež a ten zbytek prostě není z Boha. Když tak se mě na to pak zeptejte. Chci vám jen přiblížit, co se děje. Ve Zjevení 12,17 se píše:

„I rozhněval se drak na tu ženu, a šel bojovati s jinými z semene jejího, kteříž ostríhají přikázání Božích a mají svědectví Ježíše Krista.“

Ale kousek výše je ve verši 15 napsáno:

„I vypustil had z úst svých po ženě vodu jako řeku, aby ji řeka zachvátila.“

Řeka z jeho úst, řeka falešného učení stoupá. Dejte si pozor, děti Boží, abyste se nesytili otráveným masem. Musíte se sytit z Božího stolu. Je třeba, abyste, cokoli uslyšíte, slyšeli v duchu. Aby se to dotklo vašeho srdce a to vám řeklo: „To mluví můj Bůh.“ Proč?

Ježíš řekl: *„Ovce mé hlas můj slyší a já je znám.“*

Ještě nikdy jsem neviděl tak velikou řeku. Nevěřte spaseným lidem. Vysvětlím vám, co to pro vás znamená.

Bůh posílá starší, posílá apoštoly, kazatele, obyčejné lidi. Když říkám, abyste nevěřili lidem, myslím to takto:

„Bratr duCille vždycky přináší dobré slovo. Bratr duCille je v pořádku. Vždycky přináší slovo od Pána, takže cokoli řekne, tomu věřím.“

Špatně!!!

To je přesně okamžik, kdy děláte chybu. Nepolykejte cokoli, co duCille řekne, jenom proto, že duCille řekl. Rozumíte mi? Tím si totiž zaděláváte na problém. Bůh chce, abyste důvěřovali Jemu a aby cokoli přichází skrze bratří, přicházelo k vašemu duchu, a vy jste v něm cítili, že to je Bůh. Ježíš Kristus říká, že vám dá vědět, které učení je pravé. Rozumíte tomu? Takže budete věřit Ježíši, že vám dá rozeznat pravdu od toho, co pravda není. Ale nikdy nic nepřijímejte proto, že to přichází od určité osoby, jinak se stáváte přijímačem osob. A přijímač osob vás zabije.

Ježíš Kristus
říká, že vám dá
vědět, které
učení je pravé.

Víte, proč to říkám? Byli určití lidé, kterým jsem důvěřoval tak, že jsem byl schopen zavřít oči a slepě polykat, co říkali. A pak jsem je slyšel kázat falešné učení, tak falešné, jak jenom může být. Dokonce ještě horší, nevím proč, ale Bůh nám odpusť. Jedni z nejlepších lidí, které jsem znal a které Bůh povolal, kázali nepravé učení. Nevím, co se děje, ale vím, že v člověku je slabost a že naše jediná záchrana je tělo Kristovo. Pokud nemůžete opravit toho, kdo káže, kdo přináší Boží slovo, pak to není člověk, kterému byste měli naslouchat. Měli byste být schopni jej opravit, když je to potřeba. Rozumíte tomu, co říkám?

Jinými slovy, nemůže tady vládnout duch nikolaismu. Nemůžeme být rozděleni na kazatele a na ostatní bratry a sestry. Amen. Oni jsou služebníci Boží a Bůh si je používá, aby vám požehnal. Amen. Ale musíte jim být schopni říct:

„Nevěřím tomu, že tohle slovo bylo z Boha.“

Pokud mi něco takového řeknete, půjdu rovnou za Bohem a zeptám se Ho:

„Bože, udělal jsem nějakou chybu? Proč mi ta sestra nevěří? Pane, buď za ní zajdi a řekni jí pravdu, nebo mě oprav.“

Tak jednoduché to je, buď Bůh napraví vás, nebo mne. Tělo Kristovo je naší jedinou nadějí. Naší jedinou nadějí je mít jeden druhého

Jestliže máš
nějakou slabost,
zbav se jí. Jinak
se stane tvojí
zkázou.

pro rovnováhu slova, protože začíná přituhovat. Slyšíte mě? Začíná pořádně přituhovat. Dábové lezou ze všech děr a kážou všemožné bludy, útočí na všech frontách. Víš co, bratře, jestliže máš nějakou slabost, zbav se jí. Slyšíš mě? Jestliže máš nějakou slabost, zbav se jí. Víš proč? Jinak se stane tvojí zkázou. Otevře to ďáblu dveře dokořán. Ano. Jakoukoli slabost v životě máte, Bůh vám pomoz se jí zbavit. Bůh se vám snaží pomoci, abyste se jich zbavili. Tu a tam vás nechá spadnout do nějakých potíží, abyste viděli,

jak na tom jste, a mohli získat vysvobození, a přesto se svých slabostí držíte zuby nehty. A ďábel má dveře otevřené.

Znal jsem Boží proroky, měli jsme v církvi několik dívek, které se na vás podívaly a řekly: „Tak praví Pán.“ Bylo to trochu děsivé vzhledem k tomu, jak hrozně a mocně Bůh v tom shromáždění jednal. Jedna z těch dívek ale měla problém. Zamilovala se a do jejího srdce se vkradla žárlivost. Okamžitě začala prorokovat falešně. Proč tomu otevřela dveře?

„Pozdvihnětež, ó brány, svrchků svých, pozdvihněte se vrata věčná, aby vjíti mohl Kristus.“

Bůh od vás žádá, abyste se naučili se Mu otvírat. Každé neuposlechnutí otvírá dveře ďáblu. Pokaždé, když poslechnete Boha, otvíráte se Božímu duchu. Když vám Bůh řekne, abyste něco udělali, a vy to uděláte, otvírá to cestu duchu Božímu a On přichází, aby vám požehnal. Pochopme tento princip – Bůh nás chce očistit a my Mu musíme pomoci. Jak Mu máme pomoci? Zaprvé nevěřte tomu, že to je tak, jak vy myslíte. Že každý musí brát to, jak přemýšlíte a co říkáte. Začněte poddávat svoje myšlenky Bohu a řekněte:

„Pane Bože, odmítám svoje přemýšlení. Chci přemýšlet jako Ty.“

Dokud se nezbavíte svého zakolejeného přemýšlení, nebudete schopni získat Boha. Když vaše mysl začne přemýšlet správně, budete se i cítit dobře.

Někteří z nás mají problémy s emocemi a problémy s emocemi mají hluboké kořeny, proto potřebujeme Boží pomoc. Bible říká, že všechno je

možné věřícímu. Když svoje emocionální problémy předložím Bohu a řeknu: „Ježíši Kriste, vím, že to je špatně. Nelíbí se mi to. Bolí mě, když

Bůh od vás
žádá, abyste se
naučili se Mu
otevírat.

jsem emocionálně zapleten do špatných věcí. Chci, aby moje emoce byly čisté. Chci, aby v této temné oblasti přebýval Ježíš Kristus,“ Bůh vám odpoví. Možná se s tím budete trochu potýkat. Co třeba oheň? Mohl by do vašich emocí přijít oheň? Možná to bude bolet, ale chvála Pánu, až bude po tom, budete lepším člověkem pro Boha.

Dokud nebudeme schopni být upřímní k Bohu, dokud nebudeme schopni k Němu přijít a obětovat Mu tyto části svojí duše, nebudeme očištěni. Bůh chce přijít teď. Chce být v našich emocích teď. Chce být v naší vůli. Prozkoumejte svou vůli. Pořádně si ji prohlédněte. Opravdu chci být jako Kristus?

Žádal jsem Pána: „Učiň, abych byl jako Ježíš.“

Moje vůle taková není, opravdu to chci? Protože jestli se stanu podobným Ježíši, přijdu o některé přátele. Možná, že ztratím práci. Lidé na mě budou koukat spatra, nikdo už ke mně nebude vzhlížet. Budu jako pes, který se prochází mezi lidmi. Unesu to?

Bratří, jestliže to nesnesete, uvědomte si, že to nesnesete, a jděte s tím za Bohem:

„Pane, moc rád bych Tě požádal, aby sis vzal mou vůli, ale dej mi sílu to udělat.“

Nebud'te neupřímní. Neříkejte: „Ó Bože, vezmi si mou vůli,“ když víte, že to nesnesete. Běžte zpět a řekněte:

„Bože, moje touhy, pomoz mi!“

Po čem doopravdy toužíme? Musíte mít vůli, abyste mohli toužit. Musíte mít vůli toužit Božími touhami. Proste Boha:

„Bože, dej, ať ve mně povstanou Tvoje touhy.“

Většina z nás tady by to nesnesla, věřte mi, protože stále toužíme po věcech, které Bůh nechce, abychom měli. Musíme Boha prosit, aby pročistil naše touhy, abychom toužili po tom, po čem touží Bůh, po tom, po čem touží Jeho Syn. Mnozí z nás chtějí být svatí, chceme chodit ve

svatosti. Chtěli bychom mít Boží moc uzdravovat nemocné. Rádi bychom viděli Boží moc, která vysvobozuje Boží lid, ale zároveň toužíme po věcech, které nejsou bohabojné. Víte, co mi k tomu říká Pán? Říká:

„Kdykoli si vezmeš jednu věc, automaticky odmítneš tu druhou.“

Není to zvláštní? Je. Jednoho dne jsem se zapsal do biblické školy. Ježíš Kristus mě nadpřirozeně vyučoval, každý večer přicházel do mého pokoje a přes noc mě vyučoval a já jsem se zapsal na biblickou školu. Toho večera mi řekl:

Jakmile v životě
přijmete určité
věci,
automaticky
odmítáte to, co
pro vás Bůh má.

„Jestli půjdeš na biblickou školu, zavrhl jsi mě jako učitele.“

Jasnější už to být nemohlo. Jednoduchá úvaha – když mám Učitele, proč bych chtěl jít za jiným učitelem? Ale takhle jsem o tom nepřemýšlel. Myslel jsem, že budu mít toho učitele a Ježíše zároveň, a dokonce se s nimi podělím o to, co mi řekl Ježíš. Amen. Chápete

to? Vidíte také to nebezpečí?

Jakmile v životě přijmete určité věci, automaticky odmítáte to, co pro vás Bůh má.

Bůh pro vás má manžela nebo manželku, ale vy jdete a někoho si najdete – zavrhli jste Boží volbu, aniž byste ji poznali. Ani jste nevěděli, co pro vás Bůh má, a zařídili jste se po svém, takže jste to odmítli.

V životě všechno přijímáme nebo odmítáme – každý den máme možnost volby. Požádejte Boha, aby vám pomohl se dobře rozhodovat.

Tímhle skončím, ale ještě vás požádám, abyste přezkoumali, to co jsem řekl. Věřím, že to je naléhavé téma a že Bůh s vámi skrze to slovo chce jednat. Stává se, že někdy nerozumíte, a pak odcházíte s nepochopením. Přemýšlejte o tom, klad'te si otázky. Nebojte se. Zeptejte se, je jedno, jak to zní, někdo další třeba potřebuje slyšet odpověď. Může to pomoci i těm, co budou poslouchat nahrávku. Chci, abyste prověřovali to, co jsem dnes večer řekl, co mi Bůh ukázal, abych přinesl. Amen. Chvála Pánu.

OTÁZKY A ODPOVĚDI

OTÁZKA: Chceme chodit vírou, cítím povolání na našich životech, abychom chodili vírou, a tak mi vyvstává otázka, kterou budou pokládat ti, kteří přinášejí lži, kteří nevidí to, co my vidíme: „Jak se můžete vydat touhle cestou, když máte takové a makové povinnosti?“ Je pro mě těžké zformulovat otázku, kterou mám. Mohl bys to rozvést?

ODPOVĚĎ: Měl bys slyšet z Boha. Já za tebe nemůžu slyšet z Boha. Můžu ti říct: Máš nějaké povinnosti a závazky. Máš ženu a dítě a měl bys dělat tohle a tohle. To si myslím já. Motivovat by tě mělo, jedině kdybych přišel se zprávou: „Tak praví Pán...“ Tak by to mělo být.

Pavel říká: „Kdo nepracuje, ať nejí.“ To je Písmo. Takže je normální, že by se člověk měl starat o svou rodinu. Já osobně jsem často býval na misijním poli. Měl jsem tři děti a ženu, žádný plat a kázal jsem někde v buši. A tak občas žijeme v buši, nasbíráme chroští, uděláme si čaj a tak. Žili jsme jako ptáci a Bůh se o nás postaral. Ale pak přišel čas, kdy to bylo hodně zlé, a tak jsem, protože jsem povoláním účetní, šel do práce. Musel jsem tehdy pendlovat 70 mil mezí prací a domovem, kde jsem po večerech kázal. Tam a zpět.

Bylo velmi těžké takhle fungovat, ale tak se to přihodilo. Jednoho dne jsem šel po asfaltové cestě a vy nevíte, jak horký může asfalt být, když vám u bot chybí podrážka. Svrchu byly nablýskané, ale dole jim chyběla podrážka. A jak jsem tak šel po tom horkém asfaltu, zastavil jsem se a říkám: „Bože můj, proč mi to děláš?“

A sotva co jsem řekl: „Bože, měl jsem dobrou práci jako státní úředník. Povýšili mě na vrchního účetního. Ten den, kdy mě povýšili, jsi mi řekl, abych podal výpověď. Podal jsem ji, a teď trpíme hladem,“ mi Bůh odpověděl:

„Chci muže, který bude pracovat, když budu chtít, aby pracoval, a který bude kázat, když budu chtít, aby kázal. Učím tě poslušnosti.“

Nikdy jsem na to nezapomněl.

V tu chvíli, kdy Bůh promluvil, vyběhla z lékárny na druhé straně ulice žena, popadla mě za ruku a říká:

„Měsíce tě hledám. Moje účetní knihy jsou v hrozném stavu. Potřebuji tvou pomoc.“

Šel jsem s ní a pracoval na jejích knihách asi dva nebo tři týdny. Vydělal jsem okolo sedmi tisíc dolarů a to nám zase na chvíli vystačilo. Ale tehdy jsem si uvědomil, jak v tom se mnou Bůh pracoval.

Pokud mi Bůh říká, abych nepracoval, nemůžu brát podporu od státu.

Pokud člověk není povolán a Bohem pověřen, musí si dávat pozor, jaký hlas mu říká: „Nepracuj, chci tě mít tady.“

Rozumíte mi? Jinými slovy, pokud vás Bůh nechá chvíli nezaměstnaného a přináší vám to požehnání a duchovní užitek, přijde zase čas, kdy vám Pán dá práci. Naučil mě totiž jednu věc: nikdy neber sociální dávky. Nikdy. Kdyby to mělo dopadnout tak, že budu brát dávky od státu, znamená to, že musím pracovat. Rozumíte tomu?

Nemám nic proti sociálním dávkám, říkám pouze, že pokud mi Bůh říká, abych nepracoval, nemůžu brát podporu od státu. Když mi žehná Boží lid, prosím. Když mi Bůh řekne: „Nepracuj,“ nevnímám, že by chtěl, abych žil na účet státu. Totiž neříkám: „Tak praví Pán.“ A jestli to vidím špatně, opravte mě, ale momentálně to vidím takhle. Amen. Písmo říká:

„...neviděl jsem spravedlivého opuštěného, ani semene jeho žebrati chleba.“ (Ž 37,25)

Kdyby to došlo do bodu, kdy bych musel žebrat o chléb – vím jistě, že je něco špatně. Šel bych do práce, abych se postaral o svou ženu a děti, vzal bych jakoukoli práci, abych zaopatřil svou rodinu. Chvála Pánu. Doufám, že ti to pomohlo.

OTÁZKA: Někdy je těžké říct, jestli je to tvoje vůle, nebo Boží vůle. Jak to poznám? Musím mít zkušenost, abych to poznal?

ODPOVĚĎ: Ne. Víte, Boží zodpovědností je vám svou vůli dát vědět. Píše se o tom v Janovi 7,17. Když toužíte, opravdově toužíte znát Boží vůli, dá vám ji poznat.

„Bude-li kdo chtít vůli jeho činiti, tent' bude uměti rozeznati, jest-li to učení z Boha, čili mluvím já sám od sebe.“

Znát Boží vůli tedy není vaše zodpovědnost, je Boží zodpovědnost oznámit vám svou vůli. Dá vám svoji vůli vědět, má na to různé prostředky. Nemusíte mít zkušenost, stačí Bohu věřit. Chvála Pánu.

OTÁZKA: Předtím jsi mluvil o tom, že musím vědět, co chci, a pak žádat Boha.

ODPOVĚĎ: To je součástí toho příběhu. Jestliže se chci přiblížit Bohu, stačí Mu říct: „Bože, chci Ti být blíže.“ A Bůh s vámi bude jednat. Jinak, než by jednal se mnou. Bůh vám ukáže způsob, jak se k Němu dostat blíž. Ukáže vám jiný způsob než mně, protože jsme rozdílní a pocházíme z různých prostředí. Pokud věříš Bohu, jdeš za Ním a žádáš Ho, aby ti ukázal způsob, jak se Mu přiblížit, ukáže ti ho a bude s tebou pracovat. Někdy to nemusí být dvakrát příjemné. Halelujah.

Vím o některých lidech, kteří Boha o něco žádali, Bůh s nimi začal pracovat a oni naříkali: „Bože, proč mi to děláš?“

Ale takhle Bůh pracuje. Jeden člověk měl práci, která stála mezi ním a Bohem. Uctíval ji. Požádal Boha: „Bože, chci Ti být blíže.“ Ztratil tu práci. Myslel si, že mu Bůh provedl něco špatného, ale přitom Jej o to žádal. A Bůh to udělá. Chvála Pánu.

Pán vám požehnej, bratří.